

POSTANOWIENIE

Dnia 27 września 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Myszka (przewodniczący)

SSN Zbigniew Hajn (sprawozdawca)

SSN Jerzy Kwaśniewski

w sprawie z odwołania J. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych

i Spraw Publicznych w dniu 27 września 2006 r.,

zażalenia ubezpieczonego na postanowienie Sądu Apelacyjnego w K.

z dnia 16 marca 2006 r., sygn. akt III AUa .../05,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. w sprawie z odwołania Jana Bugaja przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S. o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wniesioną przez ubezpieczonego skargą kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. z 15 listopada 2005 r. postanowieniem z 16 marca odrzucił skargę kasacyjną. Sąd Apelacyjny podniósł w uzasadnieniu, że ustawą z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2005 r., Nr 167, poz. 1398), która uchyliła ustawę z dnia 13 czerwca 1967 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2002 r., Nr 9, poz. 88 z późn. zm.), została zmieniona ustawa z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania

cywilnego. Zmiany te weszły w życie w dniu 2 marca 2006 r. Pełnomocnik ubezpieczonego wniósł skargę kasacyjną do Sądu Najwyższego, za pośrednictwem Sądu Apelacyjnego w K. - jako inicjującą postępowanie w danej instancji - 6 marca 2006 r., Jak wynika *a contrario* z art. 149 ust. 1 przepisów przejściowych i końcowych ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 r., nowe przepisy stosuje się w sprawach, w których postępowanie w danej instancji zostało wszczęte po dniu wejścia w życie tejże ustawy. Oznacza to, że kasacja została złożona po rządami nowych przepisów, jednak pełnomocnik ubezpieczonego nie dopełnił obowiązku wynikającego z art. 36 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, tzn. nie uiścił od skargi kasacyjnej opłaty podstawowej w kwocie 30 zł. Zgodnie natomiast z art. 130² § 3 k.p.c., „sąd odrzuca bez wezwania o uiszczenie opłaty pismo wniesione przez adwokata, radcę prawnego lub rzecznika patentowego środki odwoławcze lub środki zaskarżenia (apelację, zażalenie, skargę kasacyjną, skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, sprzeciw od wyroku zaocznego, zarzuty od nakazu zapłaty, skargę na orzeczenie referendarza sądowego) podlegające opłacie w wysokości stałej lub stosunkowej obliczonej od wskazanej przez stronę wartości przedmiotu zaskarżenia”. Z kolei art. 11 ustawy o kosztach w sprawach cywilnych wprowadził podział opłat na: stałe, stosunkowe albo podstawowe. Opłatę podstawową pobiera się w sprawach, w których przepisy nie przewidują opłaty stałej, stosunkowej lub tymczasowej. Opłata podstawowa wynosi 30 złotych i stanowi minimalną opłatę, którą strona jest obowiązana uiścić od pisma podlegającego opłacie, chyba że ustawa stanowi inaczej (art. 14 ust. 1 i ust. 3 ustawy o kosztach w sprawach cywilnych). Jest więc *de facto* „opłatą w stałej wysokości”. Zatem w opinii Sądu Apelacyjnego użyte w art. 130² § 3 k.p.c. sformułowanie „opłata w stałej wysokości”, należy rozumieć w ten sposób, że swoją hipotezą obejmuje ono zarówno pojęcie opłaty stałej jak i podstawowej. Przenosząc te rozważania na grunt niniejszej sprawy, należy stwierdzić, że skarga kasacyjna podlegała odrzuceniu na mocy art. 130² § 3 k.p.c.

Pełnomocnik J. B. zaskarżył postanowienie Sądu Apelacyjnego w całości, zarzucając mu naruszenie prawa materialnego - art. 149 ust. 1 ustawy z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, przez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie mające bezpośredni wpływ na treść zaskarżonego postanowienia; a w konsekwencji powyższego mające istotny wpływ na wynik

sprawy naruszenie prawa procesowego - art. 398⁶ § 2 k.p.c. Podnosząc zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości.

Zdaniem wnoszącego zażalenie, mając na uwadze literalne brzmienie art. 149 ust. 1, a nadto fakt, że termin wniesienia skargi kasacyjnej rozpoczął swój bieg i nie zakończył się przed dniem wejścia w życie wymienionej ustawy oraz fakt, że obowiązujące przed 2 marca 2006 r. przepisy nie przewidywały obowiązku wniesienia stałej opłaty od skargi kasacyjnej w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, do niniejszego postępowania winien znaleźć zastosowanie wskazany art. 149 ust. 1. Autor zażalenia argumentuje, że w postępowanie wstępne zwane również przygotowawczym związane z faktem wniesienia przez stronę w ustawowym terminie skargi kasacyjnej toczy się w tej samej instancji, w której wydany został zaskarżony wyrok. Wobec tego stwierdza, że do niniejszej sprawy, jako tej, która nadal toczy się w tej samej instancji, w której sprawa toczyła się przed dniem wejścia w życie omawianych przepisów, nie znajduje zastosowania art. 36 ustawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 149 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. nr 167, poz. 1398 ze zm.), w sprawach wszczętych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się, do czasu zakończenia postępowania w danej instancji, dotychczasowe przepisy o kosztach sądowych. Wynika stąd, jak trafnie wskazał Sąd Apelacyjny, że przepisy te stosuje się w sprawach, w których postępowanie w danej instancji zostało wszczęte po dniu wejścia w życie tejże ustawy. Skarga kasacyjna wszczyna postępowanie kasacyjne i postępowanie wstępne (przygotowawcze) przed sądem drugiej instancji, jest już funkcjonalnie elementem postępowania kasacyjnego. Z tego względu, jeżeli skarga kasacyjna została wniesiona po 2 marca 2006 r. stosuje się, zgodnie z wymienionym art. 149 ust. 1 ustawy o kosztach przepisy nowe (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z: 28 czerwca 2006 r., III CZ 36/06, z 27 lipca 2006 r. III CZ 46/06 i uchwałę SN z 25 października 2006 r. III CZP 74/06; zob. także: K. Gonera, Komentarz do ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, Warszawa 2006, s. 466.).

Trafnie również Sąd Apelacyjny uznał, że zawarte w art. 130² § 3 k.p.c. sformułowanie „opłata w stałej wysokości” obejmuje zarówno pojęcie opłaty stałej jak i podstawowej. Teza ta, niekwestionowana zresztą w zażaleniu, jest zgodna z

uchwałą z 26 września 2006 r., II UZP 11/06, w której Sąd Najwyższy stwierdził, że „przepis art. 130² § 3 k.p.c. stosuje się do środków odwoławczych i środków zaskarżenia podlegających opłacie podstawowej, o której mowa w art. 35 i 36 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. nr 167, poz. 1398 ze zm.).

Wobec powyższego zażalenie należało oddalić (art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.).